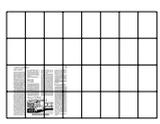

<p>Diari de Girona</p> <p>Cataluña General</p> <p>Diaria</p>	<p>Tirada: 11.614</p> <p>Difusió: 8.059</p> <p>(O.J.D)</p> <p>Audiencia: 28.207</p>	<p>Secció: -</p> <p>Espacio (Cm_2): 398</p> <p>Ocupació (%): 33%</p> <p>Valor (€): 638,83</p> <p>Valor Pág. (€): 1.900,00</p> <p>Página: 32</p>	
	<p>26/04/2006</p>	<p>Imagen: Si</p>	

CARTES AL DIRECTOR

Guarir matant?

El projecte de llei de tècniques de reproducció humana assistida, aprovat recentment al Congrés, sembla oblidar que quan un gàmet masculí i un altre femení s'uneixen apareix una realitat diferent a la de la mare i la del pare, és un organisme nou que rep el nom d'embrió, alguna cosa més que una bola de cèl·lules i que mereix el mateix respecte que el que es dona a la persona humana. Amb aquesta llei es nega la protecció legal a l'ésser humà incipient i l'embrió humà rep «una tutela legal menor de la que s'atorga als embrions de certes espècies animals protegides».

Amb l'anterior no vull dir que la ciència no hagi d'avançar, ja que és per alegrar-se de l'avanç de la ciència, la biomedicina i la genètica que és capaç de prevenir i guarir però no si es converteix en un instrument contra la vida humana, com passarà amb aquest projecte de llei, ja que una ciència sense consciència és un perill per als éssers humans i la societat, podem dir a les afirmacions del president del Govern espanyol, i «una ciència amb consciència és una benedicció de Déu». Alleujar el sofriment de l'ésser humà és un imperatiu però cal fer-ho amb mitjans humans, no podem guarir matant. La producció d'éssers humans als laboratoris és una pràctica que xoca amb la dignitat de la persona i que porta nombrosos abusos i atemptats contra les vides humanes incipients, és a dir, contra els fills.

Que la nostra és una societat èticament malalta, que porta en ella mateixa els germens de la seva destrucció, no només ho sembla

sinó que, desgraciadament, és ja una realitat. Hem d'agrair a l'Església que malgrat li reporti certa impopularitat, segueixi defensant els drets dels no nascuts, ja que ells no tenen possibilitat de defensar-se.

—**Jesús Domingo Martínez**. Girona.

Sant Jordi a Torroella

Eh, que bonic és el Sant Jordi? Sabeu com funciona la festa des de la mirada del llibreter? Des de finals de febrer que triem les novetats que sortiran fins a la Diada. Rebem, entre el mes de març i l'abril, piles i piles de llibres que hem d'entrar a l'ordinador, etiquetar, conèixer, ubicar adequadament a la llibreria i, si pot ser, llegir-los. Intentem recomanar la millor lectura per a cada persona. Intentem trobar el llibre que no sigui ignorat per

un nòvio que no llegeix, o per un marit que no ha obert el de l'any passat. Però, ai, encara creiem que bonic és Sant Jordi!

Nosaltres, a Torroella de Montgrí, muntem una parada a la plaça de la vila. Ens fa il·lusió trobar-hi els clients de cada any. Ens agrada i ens marxa el cansament quan ens diuen que el llibre de l'any passat va tenir èxit, que els n'hi recomanem un altre. Ens agrada veure famílies senceres celebrant el dia, buscant el conte amb el que el nen passarà estones de màgia. Però heu de saber que el nostre poble té un ajuntament convergent, i que fa dos anys que han decidit que tot s'hi val, que tenen dret a utilitzar la seva imatge per riure's de la feina d'un comerç del seu municipi i que el president de l'Associació de Comerciants juntament amb el regidor de Cultura i Comerç varen muntar la paradeta. Que és igual que la facturació d'aquest dia sigui la del mes de març, abril i maig de

les llibreries. Ells, tot simpàtics, juntament amb el llibre d'en Jordi Pujol, venien contes, el llibre de l'Arguñano, i altres novetats mediàtiques, tot per un vot.

I ara, per acomodar-nos com a llibreteres, us recomanem un llibre: *Qui s'ha endut el meu formatge?* (Editorial Urano). A veure si endevineu quin dels dos ratolins ens ha inspirat.

—**M. Teresa Calabús Casas i Magda Riera Calabús**. Torroella de Montgrí.

El preu del petroli

La inestabilitat de la política internacional i, molt particularment, els esdeveniments de l'Orient Mitjà estan provocant una alça significativa del preu del petroli. L'or negre ja ha superat els 70 dòlars el barril i els experts no descarten que, molt aviat, pugui arribar a valer una xifra de tres dígits. Mentrestant, a casa nostra continuem amb una política de mobilitat totalment insostenible i antiquada. La nostra classe política continua molt esmaperduda, pressionada pels lobbies insensibles, segueix apostant majoritàriament per la carretera (el vehicle privat) com a mitjà de transport. Sembla que els nostres dirigents no s'hagin adonat que a banda dels col·lapses, els morts i la contaminació, amb els preus del combustible, i les expectatives d'augmentar significativament, serà econòmicament inassolible, per a una franja molt gran d'assalariats, anar a la feina amb el cotxe privat: Ha arribat l'hora del tren convencional.

—**Josep M. Loste i Romero**. Portbou.

AMB LA V DE BERGÉ

Els preus dels carburants a Girona estan a punt de superar els seus rècords històrics